

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5690/2018
17.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Ћилас адвокат из ..., против тужене „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Милош Лукић адвокат из ..., ради неоснованог обогаћења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 674/18 од 24.05.2018. године, у седници већа одржаној 17.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 674/18 од 24.05.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 674/18 од 24.05.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1029/17 од 01.02.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев па је утврђено да је ништава одредба члана 6. тачка 1. Уговора о динарском готовинском кредиту без девизне клаузуле број ... и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 2.093,94 динара са законском затезном каматом на износ главног дуга од 1.200,00 динара почев од 28.11.2017. године па до коначане исплате а захтев тужиоца, преко досуђене законске затезне камате па до тражене на износ од 2.093,94 динара почев од 27.11.2017. године па до исплате је одбијен као неоснован. Тужена је обавезана и да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 51.300,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Виши суд у Сомбору је пресудом Гж 674/18 од 24.05.2018. године, одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку, због постојања потребе за уједначавањем судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници Грађанског одељења од 22.05.2018. године усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Према том ставу: банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезао да банци плати трошкове кредита није ништав, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита; трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту тужиоцу уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

С обзиром да по оцени ревизијског суда нема ни других законом прописаних разлога за дозвољеност посебне ревизије тужене, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је, одлуку садржану у ставу трећем изреке, донео применом одредбе одредбе члана 165. став 1. у вези са чланом 153. ЗПП, тако што је одбио захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, имајући у виду да тужена није успела у овом поступку, па зато нема право на накнаду трошкова поступка по ревизији.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић